Milons dödshopp

Milon insåg att han måste hoppa. Det fanns ingen annan utväg. Tåget ökade farten mer och mer och någonstans där ute i mörkret tog spåret slut i en lodrät bergvägg. Kanske var det 200 meter dit, kanske 2000. Milon visste inte.

Han grep tag i handtagen på bägge sidor om dörröppningen och tittade ut. Vinden slet tag i hans kropp och kepsen, som han fått på sin trettonde födelsedag, virvlade bort i mörkret. Milon drog sig tillbaka.

Om han hoppade hade han ingen aning om var han skulle landa. Var det ens möjligt att överleva? Och om han överlevde, kunde han ta sig därifrån på egen hand? Han tog sats och blundade …

Milons morfar Jovan gick i pension från sin tjänst som förman vid koppargruvan samtidigt som gruvan lades ner. Men Jovan tänkte minsann inte ligga på soffan hela dagarna. Redan följande dag köpte ett litet lok och en gammal tågvagn, och sedan började han köra turister från samhället upp till gruvan, där det bjöds på både guidning, aktiviteter, souvenirshopping och kaffe.

De gånger som Milon tillbringade skolloven hos sina morföräldrar hörde det till att ta en tågtur upp till gruvan.

Det var någonstans mitt på den fyra kilometer långa sträckan från samhället upp till gruvan som Jovan fick sin hjärtinfarkt. Milon märkte genast att något var fel när hastigheten plötsligt ökade. Morfar brukade alltid framföra tåget med stor försiktighet.

Han rusade fram till loket och fann morfar liggande framstupa över kontrollpanelen, där han tydligen kommit åt hastighetsreglaget. Han saknade puls och var blek som ett lakan.

Milon vände sig mot kontrollerna för att stanna tåget, men texten på alla knappar och rattar hade sedan länge nötts bort. Han vred och tryckte på måfå en stund, men det enda som hände var att hastigheten ökade ännu mer.

Milon såg ingen annan utväg än att rädda sig själv, för snart skulle tåget knycklas ihop mot bergväggen som ett bortkastat papper. Morfar kunde han inte hjälpa. Han blundade och tog sats.

Men precis när han skulle hoppa ändrades dunket från tågskenorna – det blev liksom ihåligare – och det räckte en liten stund innan Milon förstod varför. Älven! De befann sig ute på älvbron en halv kilometer från gruvan.

Utan att tveka slängde sig ut genom dörröppningen så hårt som han kunde. Fartvinden slog emot honom som en stor klubba rakt i sidan och han tumlade handlöst ut i mörkret. Och föll.

Det som kändes som en evighet räckte bara några sekunder. Sedan kom chocken av förlamande kyla, när han med ena axeln före klöv vattenytan i den iskalla älven. Milon sjönk som en sten. Han visste inte vad som var upp eller ner och han började få ont om luft. Panik! Skulle det verkligen sluta så här? I en sketen älv uppe i bergen?

Men älven var varken djup eller strid och snart nådde han botten. Med fast mark under fötterna kunde han lugna ner sig, kränga av sig den långa höstjackan och ta sats upp mot ytan.

Morfar stannade på sjukhuset i en vecka. Milon besökte honom varje dag och ombads varje gång berätta om hur han handlöst kastat sig ut ur loket rakt in i mörkret, hur kallt vattnet varit, hur mycket han frusit när han kommit upp på älvbranten och hur förvånad han blivit när han sett loket med sin vagn stå alldeles stilla framför den massiva bergväggen.

Morfar myste och avslöjade att han installerat ett bromssystem som slog på om tåget i för hög fart passerade en viss punkt strax bortom bron.

Sedan fick Milon – igen – berätta om hur han rusat fram till gruvan, brutit sig in i verkstaden och ringt ambulans.

Morfar sade att det var bra att han hoppat först vid bron. Annars hade han antagligen slagit ihjäl sig och då hade de båda dött. Milon undvek att åka tåg i fortsättningen.

In medias res – det är när en berättelse börjar mitt i och sedan får man tillbakablickar som förklarar varför karaktärerna hamnat där de är. Hur känns det att läsa en sådan berättelse?
Vad hade Milons morfar jobbat med?
Vad började han göra när han blev pensionär?
Hur märkte Milon att något var på tok under tågfärden?
Vad hade hänt med morfar i loket? Hur mådde han? Vad betyder ordet *framstupa*?
Varför kunde Milon inte stanna tåget?
Varför måste Milon hoppa?
Vad menas med att fallet *kändes som en evighet*?
Hurdan var älven om den var varken *djup eller strid*?
Varför hade tåget stannat alldeles av sig självt?
Vad gjorde Milon för att rädda morfar?